

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

ΣΤ'.

Νά τώρα καί μιὰ ἄλλη περιγραφή, σχετιζή με τὸ ἐρωτικό φιλή, βγαλμένη ἀπὸ ἕνα ἐρωτικό ποιητὴν ἀντίζο:

«Γρήγορα, βίαια, τὴν ἄρπασε καὶ τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του.

—'Εγὼ σ' ἀγαπῶ! 'Εγὼ μόνο!

—'Ω ἡ ἀγάπη! ἀποκρίθηκε ἐκείνη

μέ θαθεῖα παθητικῇ φωνῇ.

»Κρατώντας τὴν σὺν φυλακισμένη μέσα στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἐφιλοδούσά στὰ μάτια, στὸ μαλλιά, στὸ στόμα, ψιθυρίζοντας τὴς μέ πάθος:

—'Σ' ἀγαπῶ, ὅπως ἄλλοτε, ὅπως πάντα, ὅπως αἰῶνα θά σ' ἀγαπῶ. Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!

»Ἐκείνη, λήθαργος ἀπὸ γὰρ, κλαίγοντας ἀπὸ συγκίνηση, ἔχειρε πίσω τὸ κεφάλι, σὺν μετυσμένην.

Ἀπὸ τὰ φίλα ἔχει στὸ νου του καὶ ὁ Κροειδίσιος, ὅταν λέει:

«Ὁ θεὸς πάθος! Αἰσθημα πού χωρὶς ἐμένα τίποτε δὲν ἔχει, σπῆρα τοῦ πνεύματος, πού ἐξημιούρησε τὸ σῶμα,ν, ὑπέροχη δύναμι πού κάνει τὸν ἄνθρωπον νὰ υιοθέτη με τὸ Θεο.

»Ἐρωτά!

»Ἐρωτά, νοιώθω τὴ θεῖα ὁρμή σου. Θά ἐπαναλαμβάνω χίλιες φορές τὸνομά σου. Θά σ' ἔχω πάντα στὰ χεῖλιά μου, ὅπως σ' ἔχω στὴν καρδιά μου.

»Ἐνας ποιητὴς πάλι τοῦ III' αἰῶνος, ἔτσι προσεποποιεῖ καὶ ἱμνεί τὸ ἐρωτικό φίλι:

«Ἀποθέσεις δύο πόθων, γιορτὴ δύο πόθων, γιορτὴ δύο σωματίων, γλυκὸ πιστό, χωρὶς φαρμάκι, καθεὶ ὑπέροχο, ἥθονικό, θεῖο. Μέσα σὲ αἶμα σπιθίζει ἡ ἐρωτικὴ χαρὰ καὶ μᾶς μεθάει σὺν κρασί σπιρτόζο.

»Μόρο πού ξετρελλανίσεις καὶ μᾶς κεντρίζεις πρὸς τίς ὀφθαλμὸς καὶ μᾶς μεταφέρεις στοὺς παραδείσιους τοῦ ὁυραίου.

ΤΟ ΖΗΛΑΡΙΚΟ ΦΙΛΙ

Νά καὶ ἕνας ἄλλος ἐρωτικός πόθος! Ἡ ζήλεια πού δαγκώνει, πού βασανίζει καὶ τραπίζει σὺν παρουσὴν αἰδρω. Κάνει τὰ φίλα τραβιά καὶ ὀδονήρα.

Τὰ φίλα τῆς ζήλειας ἔχουν τὴν παρὴ γέσι τὸν δακρυῶν καὶ τοῦ αἵματος.

Ὅλα τὰ ζήλαρικά φίλα, ἔχουν μιὰ πονεμένη καὶ δίχως αἰσθημα σκληρότητα.

Κι' ὅπως ἀκούστε με τί χάρη μιλῶν οἱ ποιηταὶ γι' αὐτὰ τὰ τραπιά φίλα τῆς ζήλειας:

«Ὅπως με φιλοῦσε κι' εἶχε ἕνα τριαντάφυλλο καρφωμένο στὸ στήθος, τ' ἀγκάθια τοῦ ρόδου κι' ἀγκύλωναν στὸ πρόσωπο. Ἐφίλησα τότε τὸ αἶθος, πού ὠχροκόκκινο, ὅπως ἦταν, μού φάνηκε σὺν γαυδῶλο στὰ χεῖλιά της. Μά αὐτὴ ὥμως τότε — ὁ ἔρωτας μέ τὸ παραμικρὸ ἀγρίευε! — καὶ μ' ἔγρατσοῦνε στὸ πρόσωπο, ἀπὸ ζήλεια πρὸς τὸ αἶθος.

Ζάν Αἰκάρι

θησαν, προσκύνησαν, ἀσπασίζησαν τὶς εἰκόνας, ἄφαναν τὶς λαμπάδες, φίλησαν ὅλα τὰ εἰκονισματα, μεγάλα καὶ μικρά, μετὰ τὴ σειρά, καὶ πόλιν σταυροεπλήρην καὶ πόλιν προσκύνησαν καὶ ἔπειτα σταβήσαν σαρμίνες, ταπεινὲς, ὀγνὲς, ἐνδομινεῖς, ἐκεῖ σὲ μιὰ ἀκροῦλα.

Εἶχε μαλακώσει πλέον ὁ παλάς.

—Δὲν εἶχον τὸν Ἄγιον Πατέρων ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν... Φέρε τὸ ἀντίδοχο, μορε'...

Εὐπρόδεκτο καὶ θεοδόητο, ἁληθινά, ἦταν τὸ ἀντίδοχο, κομμένο σὲ κομμάτια μεγάλα καὶ προκλητικά. Ἀλλὰ καὶ τὸν καλαβῶν τὰ δῶρα, δὲν ἦσαν διαισθητικὸ εὐπρόδεκτο καὶ ἀπὸ θεοῦ εὐλογημένον... προκλητικά, ὀρεκτικά, νησιόματα...

—Χαρά στὰ χεῖλιά σας, μορε' γυναικες, εἶπε ὁ παλάς... Σχερμαίνεστε νῆστε, ὁρε' νοικοκυρές, γιὰ τ' ἀγοροπρόμα σας, ἂν ἀγοροπρόμαστε γι' αὐτὰ.

Μετὰ τὴν τελετολογία καὶ τὶς εὐχαριστίες πρὸς τὸν Ὑψιστον καὶ τὸν Δημοσιον, ἀφ' ὧν ἐξουσιασθήσαν ἀρετὰ καὶ νοικοκυράδες καὶ μετὰ καὶ ὁ ἱερέας τὰ φελόνια του, γεμάτες χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι, μετέβησαν στὸ χωριό. Λαίτεια ἀπὸ εὐχαρίστησι, σὺν φωτισμένης ἀπὸ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς τελετολογίας.

Κι' ἀπ' ὅξω, ἀπὸ τὰ πρῶτα αἰτία, τὶς συνάντησε ὁ Κροειδίσιος, κοιτάξ, ραβδός, σὺν τὴν ψυχὴν του καὶ τὴν γλώσσα του, ὁ παλάς εὐπρόδεκτος καὶ νῦν διαστατικός κλητήρας, ἀνομιμασμένος στὸ στρατό τοῦ ραβδίου, σὺν παραλαβῇ καὶ αὐτὸ διαστραμμένο, πού βγήκε ἀπὸ τὸ ζωγραφισμένο σῶμα του.

—Πολυνομιμασμένος! Καὶ τοῦ χρόνου! τοὺς εἶπε.

—Βοηθία σου, Κροειδίσιος μορε!

—Εὐχαριστῶ. Ν' ἀγάπη καὶ ψυχολογία σας!

—Εὐχαριστοῦμε, παρομοίως!...

Καὶ ἀσφαλῶς θ' ἀγάσινε καὶ ψυχολογίας τὸν... Ἀνέ, τί:

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Πὺ χαριτωμένη εἰκόνα ζήλαρικοῦ φίλου ἀπ' τὴν παραπάνω, δὲν γίνεται.

Ὁ Ἄντρος Σενέ, ὁ τραγουστὸς Ἐλ-ληνογῶλλος ποιητὴς, γράφει γὰρ σχετιζόμενος:

«Εἶδα τὸ Ζέουρο πού ἐλάθει τὴ Φλόρα. Πετούσε γύρω της, ἔβριζε τὸ στόμα της, ἡ θυραμένη πικρὰ τοῦ ἐρωτοῦ, σὲ τὰ μαλλιά της, ἐπαιξε μετὰ τὴς ὑποκόλλας της, πού ἐκασταῖσαν, ἐλάθει τὸ λαιμὸ της...

Κι' ἐλ' αὐτὴ μ' ἔκαστα, νὰ ζήλουν τὸ Ζέουρο.

Μιὰ πὺ δυνατὴ εἰκόνα ζήλαρικοῦ φίλου μᾶς δίνει ὁ γράτης τὸν ἐρωτικὸν σπαρταριῶν, ὁ Ἀλφρέδος Μισσέ:

«Ὁ λαιμὸς, προσηρῶς μερικὰ ἐλάται καὶ καθὺν τὸ ὑπέρτατο τῆς ἡσυχίας κρεμασμένη ἐκὼ ἀπὸ τὴν ποικίλτητα, κολῶσε σ' αὐτὸ τὰ χεῖλιά του. Ὑστερα τρέμοντας εἶπε:

«Τέτοιο φάρμακον οὐτὲ στη Φωκρεῖα δὲν τόλμαν! Φοβερίζει τὸ αἶμα καὶ τρώει τὶς σκέψεις. Μαρτύρια χωρὶς τέλος, χωρὶς γύστρα, χωρὶς ἐλπίδα!

Ἀνταρραπῶν ζήλαρικοῦ! Τὰ χεῖλιά σας δὲν γυροῦν, παρὰ μόνον τὸ φαρμάκον τοῦ ἔρωτος. Γὰρ φίλῳ σας εἶναι διληττικισμὸς ἀπὸ τὴν ἡσυχία καὶ ἀπὸ τὴν τῆς, τὰ δακρυῶν σας ἀναρριζῶν τὴ γέσι τους. Καὶ τὰ χεῖλιά σας εἶναι βασανιστικά σὺν τοὺς σπασμούς τοῦ πνεύματος.

«Εἰς' εἶχον σὲ νὰ κοῦς στὰ πόδια τῆς ἀνταρραπῆς σου, νὰ τὴ βλέπεις νὰ γαυδῶν, νὰ γαυδῶν τοὺς πόδας σου καὶ μετὰ τὸ ὄρατο τῆς χειρὸς νὰ σοὶ πρῶτον, νὰ δακρυῶν, νὰ σε φιλῶ, νὰ σοὶ γυροῦν, νὰ σοὶ δοκίμαται πῶς σ' ἀγαπᾷ, νὰ σταματῇ ἕνα βάρκο, δοκίμαται ἡ ἰδία.

Ἄντρος Σενέ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

Ὅλη ἡ ἐρωτικὴ ποιησις εἶναι μετὰ σ' αὐτὸ τὸ φίλι. Τὸ φίλι τῆς παρηγορίας. Μεγάλα μῆτρα δακρυομένη, ὅπως μετὰ λαιμῶν καὶ σπασμένων ἀπὸ τὴν δροσιά. Ἐνα σωματικὸ πού τραυματίζεται ἀπὸ ἐλαφρὸ νεύρο ἀνταρραπῶν. Μὲ, γὰρ καὶ κληνισμένα ἐ-λαφρά. Προσώπου ἀσχηματισμένο ἀπὸ τὸ πλάμα. Μὰ τόσο συμπληρωτικό... Τὰ δάκρυα προκαλοῦν τὸ φίλι.

Γὰ νὰ παρηγορηθῇ μιὰ λαιμὴ πού ξεπᾶται, ἡ καρδιά βασίζει τὴν πύλιναν, τὴν πύλιναν, ἔκαστα τῆς σπασμένης, τὸ φίλι.

Ἡ ὁλμὴ ἔχει μιὰ ποιητικὴ πῶς μεταδοτική. Τὸ φίλι μετὰ στὰ δάκρυα ἔχει πῶς ἀσχηματισμένο. Οἱ καλύτερα καὶ οἱ τραγικότερα ποιηταὶ ἐλάταν τὸ φίλι τῆς σπασμένης καὶ τῆς παρηγορίας.

Τὰ δακρυομένα φίλα ἔχουν τὴν νοσταλγία λαιμῶν, γιὰ τὴν χεῖλιν πού φιλοῦσε εἶναι ὅρα ἀπὸ τὰ δάκρυα, σὺν τὰ πόδια ἀπὸ τὴν πρῶτὴν δροσιά. Ἐχῶν σὺν ἀσχηματισμένη πῶς δὲν ἐξοικνῶται ποτέ.

Τὰ φίλα αὐτὰ γυροῦν, ἀνσταίνουν, ἀνακομίζονται ἕνα φλογισμένο ἀπὸ τὸν πνεύ τοῦ αἵματος.

Ἡ ἀγαπημένη μας, σπασμένη ἐλάνο μας, σὺν ἀνὴ ἀδελφῇ, σὺν γλυκῶς ἀσχηματισμένη γυναικί μετὰ τὸ λεπτό, τραγεφρὸ ἀλάφρο χεῖλι της, καθεὶ μας πονο.

Αὐτὸ εἶναι τὸ χεῖλι καὶ τὰ φίλα τῆς παρηγορίας.

Ὅστε μετὰ ὅλη σας τὴν καρδιά τέτοια φίλα. Φίλα πού παρηγοροῦν, πού ἀνακομίζονται. Πῶς δροσιζοῦν τὸν πνεύ καὶ στεγνωνοῦν τὰ δάκρυα. Φίλα πού εἶναι...

...πολύτιμη ἐλεμειοσύνη σὺν στωχῷ ἔρωτι. Ἀντίπα ἐλπίδας σὺν ἀπελπισμένῳ καὶ σὺν ἀπογοητευμένῳ μὲ ἀνταρραπῶν.

Συμπόνια, αἰσθημα γλυκὸ, πού ἐπῆρεν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Παράδεισο, τὰ φίλα σου διατηροῦν μέσα τους τὴν θεῖα ἐξοικία, λίγην ἀνὴν χαρὰ, ἀπὸ τὴν χαρὰ ἐκείνη πού θάνατοσαν ὁ πρῶτος κῆτος τοῦ Παράδεισου πῶς ἀμνηστῶν.

Φίλα γυμνά τριαντάφυλλα καὶ βαθιὰ συγκίνησι, ἀμολῶντα ἀπὸ τὸ σαρκαδὸ ἀνταρραπῶν, φίλα ἀληθινά, πραγματικὸ ἀρραβωνίασμα τὸν ψυχῶν.

«Φίλα γλυκὰ σὺν μέλι, ἀγνὰ σὺν ἀνεσφαλτοῦ οἰκτιρῶ, ἀνάσφαρα καὶ σφυγὰ λέα σὺν τὴν αὔρα.

Τὰ φίλα τῆς παρηγορίας εἶναι σὺν τὴν δροσιά πάντα στὰ ἀνὴν πού πρόκειται νὰ παραδοῦν. Φίλα π' ἀνασπῶν. Φίλα πού ζωογοῦν. Φίλα γλυκὰ. Φίλα γεμάτα συμπόνια.

Εὐνομιμασμένοι ὅσοι τὰ ἀσπᾶνθησαν!...

Μὰ καὶ ἐκείνες πού τὰ δίνουν θ' ἀμνηστῶν μιὰ μέρα ἀπ' τὸ Θεο. Γιὰ τὸ φίλι τῆς παρηγορίας εἶναι ἡ μεγαλειότερη εὐνομιμασμένη, τὸ θεῖο ἀνδρὸς τοῦ ἔρωτος, πού πεθαίνει ἡ πού πρόκειται νὰ ξανααναστή.

Φίλα πού λητοῦν... Φίλα πού γλεναῖν... Φίλα πού σγ-ζωνοῦν...